

ANG BUKAS NA PINTO

Sa maraming taon, akala ko ang lakas ay nasa kontrol — ng salita, emosyon, reaksiyon, sakit. Walang tahasang nagturo nito sa akin, gayunpaman nasa lahat ng dako ang mensaheng iyon. Kaya't maagang natutunan ko ang simpleng patakaran: lumaban, palagi, anuman ang mangyari. Ngayon, alam kong estratehiya lamang pala iyon. Sapagkat lahat ng pinigilan nang matagal, sa isang punto, ay naghahanap ng lulutasan.

May sandaling nagsimulang ikuwento ng katawan ang tinatanggihang sabihin ng boses. Isang araw, naging sobrang bigat na ang lahat, at sobrang liit na ng aking mga depensa. Sa unang pagkakataon sa mahabang panahon, hindi ako propesyunal, hindi ama, hindi may-akda. Isang tao lamang ako. At umiyak ako — hindi kontroladong pag-iyak, tunay na pag-iyak, ang uring nagmumula sa malayo at may dalang mga bagay na hindi ko man lang naaalalang itinatago.

Habang nangyayari ito, may hindi inaasahang naramdaman ako: hindi kahinaan, kundi kalayaan, na parang isang silid na matagal nang sarado ay sa wakas ay binuksan na ang mga bintana. Ang emosyon ay hindi kaaway. Ito'y mensahero. Sa loob ng mga taon, naniwala akong ang tapang ay nasa hindi pagsuko. Sa sandaling iyon, naunawaan kong ang tapang ay nasa pagpapatawid din — sa sakit, sa takot, sa katotohanan.

Mula sa araw na iyon, hindi ako biglang naging mas marunong o mas malakas. Naging mas tapat ako. Nagsimula akong tumingin sa iba nang may mas malalim na pag-unawa, dahil ang tumawid na sa sariling sakit ay mas madaling makilala ang sa iba. Natutunan kong mas magaan ang ibinahaging sakit, na ang kahinaan ay hindi sumisira sa dignidad. Nagpapaganap dito. Natutunan kong umiyak. At mula sa araw na iyon, nagsimula ko nang mas maunawaan ang sarili ko.

Ferdinando Frega
Gillette Man